

Graiul Ortodoxiei

ADEVĂRUL-ÎN SUFLETUL TĂU

№18-2012 FEBRUARIE

tipărit de parohul Serghei Popescu

Micul ziar informatv parohial de Imola de spiritualitate și atitudine ortodoxă „**Graiul Ortodoxiei**” este un sfetnic bun al trezirii duhovnicești și al desăvârșirii, ajută la regăsirea obârșiilor și la statornicirea valorilor creștine strămoșești, îndeamnă, prin rândurile de aur ale sfinților mari dascăli și în vătători ai Bisericii, la întărirea credinței și urmarea neabătută a căii mîntuirii.

Biserica îl afurisește pe Obama! Catolicii, nemulțumiți de reforma din Sănătate

Biserica Catolică a demarat o adevărată luptă cu Administrația Obama, iar orice credincios care a participat duminică la o slujbă a auzit o scrisoare deschisă adresată președintelui american. Mai-marii catolici sunt nemulțumiți de faptul că reformarea Sănătății prevede ca asigurările medicale să ofere cetățenilor subvenții pentru **anticoncepționale** și pentru medicamente care induc **avortul**.

Practic, noua reglementare va forța instituții precum licee și colegii aflate sub patronajul **Bisericii Catolice** să coopereze în oferirea de medicamente anticoncepționale, ceea ce, potrivit canoanelor acestei religii, reprezintă o crimă. În prezent, multe dintre aceste instituții cumpără polițe de asigurare care nu acoperă astfel de servicii.

În cadrul slujbelor care au avut loc duminica trecută în mii de biserici catolice din SUA, enoriașii au ascultat o scrisoarea comună, adresată Administrației Obama, care acuză noua legislație că le încalcă dreptul de a-și practica religia.

Pasaje din scrisoare:

„Departamentul SUA pentru Sănătate a anunțat săptămâna trecută că aproape toți angajatorii, inclusiv cei catolici, vor fi forțați să le ofere angajaților polițe de asigurare medicală care include proceduri de sterilizare, medicamente care induc avortul și anticoncepționale. Aproape toți furnizorii de asigurări medicale vor fi forțați să includă aceste servicii în polițele pe care le oferă. Și aproape toți indivizii vor fi forțați să cumpere aceste servicii ca parte a polițelor de asigurare de care beneficiază.

*Făcând asta, Administrația Obama a ignorat **Primul Amendament din Constituția SUA**, luându-le catolicilor prima și fundamentală libertate a națiunii noastre, libertatea religioasă. Ca rezultat, dacă legea nu va fi abrogată, noi, catolicii, vom fi obligați fie să ne călcăm pe conștiință, fie să renunțăm la asigurarea medicală pentru angajații noștri (și să suportăm penalizările aferente acestei decizii). Singura concesie făcută de Administrația Obama în această privință a fost să dea instituțiilor catolice un an pentru a se alinia cerințelor. Nu putem și nu vom respecta această regulă nedreaptă. Oamenii credincioși nu pot fi tranformați în cetățeni de mîna a doua. Ne-am alăturat deja fraților și surorilor noastre în credință și multor altor cetățeni binevoitori în acest efort important de a ne recăștiga libertatea religioasă. Părinții și buncii noștri nu au ajuns pe aceste meleaguri pentru a ajuta la contruirea orașelor, a infrastructurii, a instituțiilor, a întreprinderilor și a culturii Americii, doar pentru a fi lăsați fără drepturilor lor date de Dumnezeu. “*

Despre Îngerul Păzitor

Când Dumnezeu a creat oștile cerești - serafimi, heruvimi, tronuri, domnii, puteri, stăpâni, începători, arhangheli și îngeri, nouă ranguri cerești, împărțite în trei grupe de câte trei triade - în marea lui milă, El a hotărît ca îngerii să fie cei mai aproape de oameni, să aibă o neîntreruptă legătură cu ei spre călăuzire, ajutorare și sfințire. Printre acești îngeri, îngerii păzitori sunt cei mai blânzi, mai apropiați și mai iubitori, pentru că misiunea lor este să aibă grijă de copii câtă vreme aceștia trăiesc pe pământ, până la bătrânețe și moarte. Acești îngeri sunt plini de iubire și dulci ca niște copii, blânzi ca niște copii, vulnerabili ca niște copii și cresc în misiunea lor ca niște copii, timizi ca niște copii și devin în atitudinea lor, tot mai maturi, mai muștrători și cer mai multe de la copil cu cât acesta crește și sporește în lucruri bune sau rele. Îngerul îl ceartă pe copilul devenit adult, dar mereu este cu el și niciodată nu se îndepărtează de el, oricâte lucruri rele ar face. Așa cum spune Acatistul Îngerului păzitor, el priveghează neîncetat viața fiecăruia dintre noi. Niciodată nu-l părăsește pe cel care i-a fost încredințat, atâta vreme cât trăiește pe pământ, niciodată nu încetează a-l învăța și sfătui pe copil, ca și pe adult, atunci când copilul a crescut, până la sfârșitul vieții lui. Am să vă spun o scurtă istorioară despre îngerul păzitor al unui copil care i-a fost încredințat grijii lui. Am citit această poveste în Frații Karamazow a lui Dostoiewski. Când s-a născut o fetiță, Dumnezeu a trimis îngerul ei păzitor să o apere în toate zilele vieții ei, până la moarte. S-o păzească de păcate, s-o învețe, să n-o lase să cadă în ispite grele. Când fetița a crescut, nu a mai ascultat de îngerul ei păzitor. Zadarnic îi sufla la urechea inimii cuvinte bune, degeaba o învăța milostenia, rugăciunea și iubirea de semenii. Fata devenea tot mai rea, mai nepăsătoare de suferința aproapelui, mai zgârcită și cu inima prinsă de averea ei. Femeia devenise foarte bogată, nu dădea nici o firimitură de pâine vreunui sărac, ci punea slugile să-i izgonească pe cerșetori cu bățul. Îngerul ei era mereu întristat și se gândea cu groază ce se va întâmpla cu sufletul femeii la moartea ei. A venit și ziua morții și a judecății femeii. Pentru păcatele ei cele multe și pentru nemilostivirea ei față de săraci și bolnavi, Dumnezeu a trimis-o în iad să stea în iazul de smoală, unde erau aruncați zgârciții și nemilostivii. Iar îngerul ei păzitor se plimba pe malul iazului de smoală și plângea pentru sufletul pierdut și se zbătea să-și amintească dacă această femeie a făcut vreun bine în viața ei. Și-a adus aminte că o dată, mergând cu căruțele cu recoltă la oraș pentru a o vinde, femeia a dat un fir de ceapă verde unui cerșetor. Atunci a alergat îngerul la tronul lui Dumnezeu și, căzând cu fața la pământ, a spus: "Doamne, femeia aceasta a făcut o dată un bine. A dat un fir de ceapă verde unui cerșetor." "Bine, i-a spus Dumnezeu, uite aici firul de ceapă, ia-l și du-te pe malul iazului de smoală. Spune-i femeii să se prindă de firul de ceapă și trage-o încet afară din iaz. Să fii cu grijă că firul de ceapă este foarte subțire și se poate rupe ușor." Îngerul a luat firul de ceapă și s-a dus pe malul lacului. A strigat-o pe femeie și i-a spus: "Domnul Dumnezeu S-a milostivit de tine și m-a trimis cu acest fir de ceapă. pe care tu l-ai dat odată unui cerșetor. Apucă-te cu grijă de el ca să nu se rupă și eu am să te trag încetișor afară din iaz". Femeia a făcut ce i-a spus îngerul. Acesta a început s-o

tragă cu grijă afară din iaz. Când celelalte suflete au văzut că un înger o scoate pe femeie din smoală, s-au agățat de poala rochiei ei gândind ca îngerul le va trage și pe ele afară. Atunci femeia a început să-i înjure, să-i ocărăască și să-i blesteme, lovindu-i cu picioarele și strigând: "Lăsați-mă în pace, nemernicilor, eu am dat firul de ceapă, nu voi. Duceți-vă în fundul iazului, blestemaților." În clipa aceea, s-a rupt firul de ceapă și femeia a căzut înapoi în iazul de smoală. Și îngerul a început să plângă din nou cu tristețe. V-am spus această povestioară ca să înțelegeți că, într-adevăr, îngerul păzitor nu ne părăsește niciodată, că el rămâne mereu credincios misiunii pe care Dumnezeu i-a încredințat-o pentru a mântui sufletul, pentru că el iubește sufletul încredințat grijii sale, se roagă pentru el și-i șoptește la ureche numai sfaturi bune; el este conștiința noastră bună, care ne duce pe drumul mântuirii, dacă îl ascultăm. El se bucură cu bucurie mare când îl ascultăm și plânge când ne prefacem surzi la sfaturile sale. Fiecare ființă umană, bună sau rea, își are îngerul său păzitor. În clipa în care copilul se naște, îngerul vine la patul lui, trimis de Dumnezeu, ca să-l învețe, să-l apere de primejdii, de ispitiri, de influențele rele ale diavolului și ale oamenilor răi. Ați observat că, în clipa în care ești gata să săvârșești un păcat, o voce lăuntrică îți șoptește: "Nu face asta." Când un pericol necunoscut te pândește, același înger îți suflă la ureche: "Nu te duce acolo", sau "Ferește-te de omul acesta" etc.

Dacă păstrezi în viața ta măcar o mică parte din puritatea copilăriei, o mică parte din inocența ta, atunci vei auzi glasul îngerului păzitor conducându-te neatinș de vicisitudinile vieții către un mai bun loc în societatea creștină, către o mai bună congregație ortodoxă, vei fi apărat de Dumnezeu și sufletul tău va fi liber de orice frică, incertitudine și îndoială și vei avea curajul să înfrunți nedreptatea, să iubești pe aproapele tău și chiar pe vrăjmașul tău. Vei pași în lumina lui Dumnezeu. Uneori poți să-ți vezi îngerul păzitor, nu ca o persoană, ci ca lumină, mai mult spirituală în partea dreaptă a capului tău, ceva deosebit față de lumina soarelui sau a unei lămpi. Este o lumină dulce care vine de sus și-ți pune în suflet o bucurie neînțeleasă. Atunci să înțelegi că îngerul tău păzitor este acolo, că încearcă să-ți comunice ceva bun. Spune o rugăciune, curățește-ți inima și mintea, aminește-ți că ai un prieten, cel mai credincios și care nu te va părăsi niciodată, nici măcar în momentele tale de păcătuire. Adu-ți aminte și că un mesager al cerului te vizitează și cântă-i: "Vestesc cu glas mare, grija ta neîncetă pentru mine păcătosul, îngerul meu păzitor; căci, prin necazurile și isпитirile care tulbură pacea sufletului meu în această lume frământată, tu te arăți a fi grabnic ajutorător și mângâietor al meu." (Condacul 6 din Acatistul Îngerului Păzitor)

Îngerul păzitor este de față în ultimele clipe ale vieții noastre, el ne va lua sufletul și ni-l va apăra de atacurile demonilor care vor spune că le aparține lor din cauza multelor păcate săvârșite sau nespovedite. Îngerul le va răspunde însă că atâta vreme cât sufletul nu ne-a fost judecat și condamnat, el aparține lui Dumnezeu. El ne va lua sufletul și-l va duce în toate locurile pe unde am trăit și ne va aminti tot ce am făcut bun sau rău în acele locuri. "Iată, va spune el, aici te-ai rugat, dincolo ai ajutat un bolnav, aici ai dat ceva unui cerșetor, aici ai facut rău, aici te-ai mâniat, sau ai băut, sau te-ai lăcomit", astfel că vom vedea toate faptele pe care le-am săvârșit în viața noastră. Conduși de înger, vom vedea locurile de fericire ale sfinților și apoi locurile de durere ale celor păcătoși, pentru ca să înțelegem că Dumnezeu este drept, dar este și bun, și milostiv. Vom descoperi în această călătorie a sufletului sub conducerea îngerului nostru păzitor că și noi am dat poate, unui sărac, «un fir de ceapă verde» și îngerul va pleda pentru noi în fața Judecătorului Suprem. Și dacă hotărîrea lui Dumneseu, din cauza multelor noastre păcate, va fi împotriva noastră, să nu uităm că îngerul nostru păzitor nu ne va părăsi, chiar dacă am ajuns în «iazul de smoală» și că va căuta să mențină în noi nădejdea mântuirii din rău până la Judecata din Urmă când Dumnezeu, luând în seama căința noastră, va revărsa mila Lui peste noi și vom fi mutați în Împărăția Cerurilor, prin rugăciunea îngerului nostru păzitor. Amin.

Sfântul Valentin și sărbătoarea fertilității

Istoria sărbătorii Sfîntului Valentin î-și ia începutul de la sărbătoarea Lupercalia din Roma Antică. Lupercalia – era socotită prielnică festivalul erotismului sărbătorit în cinstea zeiței dragostei “febrile” Juno Februata și a zeului Faunus (Lupercus – unul din numele lui), apărătorul turmelor din partea lupilor (Lupercus – de la lupus în latină), sărbatoarea cărora se sărbătorea de pe 13 pînă la 15 februarie în fiecare an. Lupercalia provinde de la latinul lupa – lupoaică, omonimul din latină pentru “curvă”, “prostituată”. În vremurile antice mortalitatea infantilă era foarte mare. În anul 276 înaintea erei noastre Roma “dispărea” din cauza copiilor născuți morți și a pierderilor de sarcină. Atunci oraculul a spus oamenilor că pentru sporirea natalității e nevoie de a săvîrși ritualul de pedepsire (biciuire) a femeilor cu ajutorul pieilor animalelor sacrificate. Oamenii care din careva motive aveau puțini copii sau nu îi aveau deloc erau socotiți blestemați și pentru a se spăla de blesteme săvîrșeau ritualuri mistice care, după cum credeau ei, le întorceau capacitatea de a face copii. Locul unde lupoaică, conform legendei, a dat naștere lui Romulus și Remus, era socotit de romani sfânt. În fiecare an în acest loc se sărbătorea Lupercalia în timpul căreia se aduceau în jertfă capre și cîini. După care doi luperci erau conduși spre altar, frunțile lor erau atinse cu un cuțit murdar de sînge; sîngele de pe cuțit era șters cu lîină muiată în lapte; ritualul cerea ca cei doi să se rîdă. Pin piei se confecționau biciuri. După sărbătoare tinerii le luau și fugeau în doua grupuri în jurul dealului Palatin și loveau cu biciurile oricare femeie care le nimerea în

față. O asemenea lovitură suflete au văzut că un înger o scoate pe femeie din smoală, s-au agățat de poala rochiei ei gândind ca îngerul le va trage și pe ele afară. Atunci femeia a început să-i înjure, să-i ocărăască și să-i blesteme, lovindu-i cu picioarele și strigând: "Lăsați-mă în pace, nemernicilor, eu am dat firul de ceapă, nu voi. Duceți-vă în fundul iazului, blestemaților." În clipa aceea, s-a rupt firul de ceapă și femeia a căzut înapoi în iazul de smoală. Și îngerul a început să plângă din nou cu tristețe. V-am spus această povestioară ca să înțelegeți că, într-adevăr, îngerul păzitor nu ne părăsește niciodată, că el rămâne mereu credincios misiunii pe care Dumnezeu i-a încredințat-o pentru a mântui sufletul, pentru că el iubește sufletul încredințat grijii sale, se roagă pentru el și-i șoptește la ureche numai sfaturi bune; el este conștiința noastră bună, care ne duce pe drumul mântuirii, dacă îl ascultăm. El se bucură cu bucurie mare când îl ascultăm și plânge când ne prefacem surzi la sfaturile sale. Fiecare ființă umană, bună sau rea, își are îngerul său păzitor. În clipa în care copilul se naște, îngerul vine la patul lui, trimis de Dumnezeu, ca să-l învețe, să-l apere de primejdii, de ispitiri, de influențele rele ale diavolului și ale oamenilor răi. Ați observat că, în clipa în care ești gata să săvârșești un păcat, o voce lăuntrică îți șoptește: "Nu face asta." Când un pericol necunoscut te pândește, același înger îți suflă la ureche: "Nu te duce acolo", sau "Ferește-te de omul acesta" etc.

Dacă păstrezi în viața ta măcar o mică parte din puritatea copilăriei, o mică parte din inocența ta, atunci vei auzi glasul îngerului păzitor conducându-te neatinș de vicisitudinile vieții către un mai bun loc în societatea creștină, către o mai bună congregație ortodoxă, vei fi apărat de Dumnezeu și sufletul tău va fi liber de orice frică, incertitudine și îndoială și vei avea curajul să înfrunți nedreptatea, să iubești pe aproapele tău și chiar pe vrăjmașul tău. Vei pași în lumina lui Dumnezeu. Uneori poți să-ți vezi îngerul păzitor, nu ca o persoană, ci ca lumină, mai mult spirituală în partea dreaptă a capului tău, ceva deosebit față de lumina soarelui sau a unei lămpi. Este o lumină dulce care vine de sus și-ți pune în suflet o bucurie neînțeleasă. Atunci să înțelegi că îngerul tău păzitor este acolo, că încearcă să-ți comunice ceva bun. Spune o rugăciune, curățește-ți inima și mintea, aminește-ți că ai un prieten, cel mai credincios și care nu te va părăsi niciodată, nici măcar în momentele tale de păcătuire. Adu-ți aminte și că un mesager al cerului te vizitează și cântă-i: "Vestesc cu glas mare, grija ta neîncetă pentru mine păcătosul, îngerul meu păzitor; căci, prin necazurile și ispitirile care tulbură pacea sufletului meu în această lume frământată, tu te arăți a fi grabnic ajutorător și mângâietor al meu." (Condacul 6 din Acatistul Îngerului Păzitor)

Îngerul păzitor este de față în ultimele clipe ale vieții noastre, el ne va lua sufletul și ni-l va apăra de atacurile demonilor care vor spune că le aparține lor din cauza multelor păcate săvârșite sau nespovedite. Îngerul le va răspunde însă că atâta vreme cât sufletul nu ne-a fost judecat și condamnat, el aparține lui Dumnezeu. El ne va lua sufletul și-l va duce în toate locurile pe unde am trăit și ne va aminti tot ce am făcut bun sau rău în acele locuri. "Iată, va spune el, aici te-ai rugat, dincolo ai ajutat un bolnav, aici ai dat ceva unui cerșetor, aici ai facut rău, aici te-ai mâniat, sau ai băut, sau te-ai lăcomit", astfel că vom vedea toate faptele pe care le-am săvârșit în viața noastră. Conduși de înger, vom vedea locurile de fericire ale sfinților și apoi locurile de durere ale celor păcătoși, pentru ca să înțelegem că Dumnezeu este drept, dar este și bun, și milostiv. Vom descoperi în această călătorie a sufletului sub conducerea îngerului nostru păzitor că și noi am dat poate, unui sărac, «un fir de ceapă verde» și îngerul va pleda pentru noi în fața Judecătorului Suprem. Și dacă hotărîrea lui Dumneseu, din cauza multelor noastre păcate, va fi împotriva noastră, să nu uităm că îngerul nostru păzitor nu ne va părăsi, chiar dacă am ajuns în «iazul de smoală» și că va căuta să mențină în noi nădejdea mântuirii din rău până la Judecata din Urmă când Dumnezeu, luând în seama căința noastră, va revărsa mila Lui peste noi și vom fi mutați în Împărăția Cerurilor, prin rugăciunea îngerului nostru păzitor. Amin.

față. O asemenea lovitură suflete au văzut că un înger o scoate pe femeie din smoală, s-au agățat de poala rochiei ei gândind ca îngerul le va trage și pe ele afară. Atunci femeia a început să-i înjure, să-i ocărăască și să-i blesteme, lovindu-i cu picioarele și strigând: "Lăsați-mă în pace, nemernicilor, eu am dat firul de ceapă, nu voi. Duceți-vă în fundul iazului, blestemaților." În clipa aceea, s-a rupt firul de ceapă și femeia a căzut înapoi în iazul de smoală. Și îngerul a început să plângă din nou cu tristețe. V-am spus această povestioară ca să înțelegeți că, într-adevăr, îngerul păzitor nu ne părăsește niciodată, că el rămâne mereu credincios misiunii pe care Dumnezeu i-a încredințat-o pentru a mântui sufletul, pentru că el iubește sufletul încredințat grijii sale, se roagă pentru el și-i șoptește la ureche numai sfaturi bune; el este conștiința noastră bună, care ne duce pe drumul mântuirii, dacă îl ascultăm. El se bucură cu bucurie mare când îl ascultăm și plânge când ne prefacem surzi la sfaturile sale. Fiecare ființă umană, bună sau rea, își are îngerul său păzitor. În clipa în care copilul se naște, îngerul vine la patul lui, trimis de Dumnezeu, ca să-l învețe, să-l apere de primejdii, de ispitiri, de influențele rele ale diavolului și ale oamenilor răi. Ați observat că, în clipa în care ești gata să săvârșești un păcat, o voce lăuntrică îți șoptește: "Nu face asta." Când un pericol necunoscut te pândește, același înger îți suflă la ureche: "Nu te duce acolo", sau "Ferește-te de omul acesta" etc.

Dacă păstrezi în viața ta măcar o mică parte din puritatea copilăriei, o mică parte din inocența ta, atunci vei auzi glasul îngerului păzitor conducându-te neatinș de vicisitudinile vieții către un mai bun loc în societatea creștină, către o mai bună congregație ortodoxă, vei fi apărat de Dumnezeu și sufletul tău va fi liber de orice frică, incertitudine și îndoială și vei avea curajul să înfrunți nedreptatea, să iubești pe aproapele tău și chiar pe vrăjmașul tău. Vei pași în lumina lui Dumnezeu. Uneori poți să-ți vezi îngerul păzitor, nu ca o persoană, ci ca lumină, mai mult spirituală în partea dreaptă a capului tău, ceva deosebit față de lumina soarelui sau a unei lămpi. Este o lumină dulce care vine de sus și-ți pune în suflet o bucurie neînțeleasă. Atunci să înțelegi că îngerul tău păzitor este acolo, că încearcă să-ți comunice ceva bun. Spune o rugăciune, curățește-ți inima și mintea, aminește-ți că ai un prieten, cel mai credincios și care nu te va părăsi niciodată, nici măcar în momentele tale de păcătuire. Adu-ți aminte și că un mesager al cerului te vizitează și cântă-i: "Vestesc cu glas mare, grija ta neîncetă pentru mine păcătosul, îngerul meu păzitor; căci, prin necazurile și ispitirile care tulbură pacea sufletului meu în această lume frământată, tu te arăți a fi grabnic ajutorător și mângâietor al meu." (Condacul 6 din Acatistul Îngerului Păzitor)

Îngerul păzitor este de față în ultimele clipe ale vieții noastre, el ne va lua sufletul și ni-l va apăra de atacurile demonilor care vor spune că le aparține lor din cauza multelor păcate săvârșite sau nespovedite. Îngerul le va răspunde însă că atâta vreme cât sufletul nu ne-a fost judecat și condamnat, el aparține lui Dumnezeu. El ne va lua sufletul și-l va duce în toate locurile pe unde am trăit și ne va aminti tot ce am făcut bun sau rău în acele locuri. "Iată, va spune el, aici te-ai rugat, dincolo ai ajutat un bolnav, aici ai dat ceva unui cerșetor, aici ai facut rău, aici te-ai mâniat, sau ai băut, sau te-ai lăcomit", astfel că vom vedea toate faptele pe care le-am săvârșit în viața noastră. Conduși de înger, vom vedea locurile de fericire ale sfinților și apoi locurile de durere ale celor păcătoși, pentru ca să înțelegem că Dumnezeu este drept, dar este și bun, și milostiv. Vom descoperi în această călătorie a sufletului sub conducerea îngerului nostru păzitor că și noi am dat poate, unui sărac, «un fir de ceapă verde» și îngerul va pleda pentru noi în fața Judecătorului Suprem. Și dacă hotărîrea lui Dumneseu, din cauza multelor noastre păcate, va fi împotriva noastră, să nu uităm că îngerul nostru păzitor nu ne va părăsi, chiar dacă am ajuns în «iazul de smoală» și că va căuta să mențină în noi nădejdea mântuirii din rău până la Judecata din Urmă când Dumnezeu, luând în seama căința noastră, va revărsa mila Lui peste noi și vom fi mutați în Împărăția Cerurilor, prin rugăciunea îngerului nostru păzitor. Amin.

Diferența dogmatică și liturgică între Liturghia ortodoxă, catolică, protestantă și neoprotestantă

Diferența între Liturghia ortodoxă și cea catolică este că în Liturghia ortodoxă Domnul se face prezent cu Trupul și Sângele Său prin chemarea Sfântului Duh, pe când în cea catolică prin cuvintele: "Luați, mâncați..., Beți dintru acesta toți... ". În liturghia catolică nu se afirmă decât o legătură prin amintire, nu prin Duhul Sfânt, între ceea ce s-a făcut la cina cea de taină și ceea ce se face acum. Nu se afirmă lucrarea prezentă a Duhului Sfânt. Pe când în Ortodoxie, credința în lucrarea prezentă a Duhului Sfânt, care prelungește prezența și lucrarea lui Hristos este foarte puternică. Este puternică credința în Duhul Sfânt ca Persoană distinctă, și în lucrarea Lui mereu prezentă în orice timp. Se ține seama de faptul că Hristos și-a început și-și continuă lucrarea în oameni, după înălțare prin Duhul Sfânt. Nu există tendința de a confunda pe Duhul Sfânt ca Persoană prin care se prelungesc actele mântuitoare ale lui Hristos cu Hristos însuși care S-a înălțat de la noi.In al doilea rand, catolicismul, desi pastreaza credinta in impartasirea cu Trupul si Sangele Domnului, a tinut sa explice cu ajutorul distinctiei filosofiei aristotelice intre substanta painii si accidentii ei misterul euharistic, afirmand ca substanta painii si vinul sunt transformate in Trupul si Sangele Domnului, dar accidentii raman (transsubstantiere). Ortodoxia mentine recunoasterea misterului inexplicabil al prefacerii painii si vinului in trupul si sangele Domnului, fara asemenea precizari.

În al treilea rand, catolicismul impartaseste pe credinciosi numai sub chipul azeimei, lasand numai preotilor impartasirea si sub chipul vinului, ceea ce da impresia unui drept privilegiat al preotului. Dar, in timpul din urma catolicii incep sa se apropie in toate aceste trei puncte din urma de gandirea si practica ortodoxa. Invatatura luterana, in parte ca o reactie, in parte ca o prelungire a celei ipostasului Sau. El a pus trupul omenesc in general si trupul Sau, in e painea si painea e trup, catolice, afirma ca painea si vinul raman, in intregimea lor, Trupul legatura cu painea, ca reprezentanta a hranei cosmice. Hristos duce chiar prin creatie. mai ales e Domnului, facanduse prezent in paine, sub paine, cu paine, dar prin vointa Sa aceasta legatura a trupului Sau cu painea la un grad trupul Cuvantului care a numai pentru cei ce cred cu adevarat, ceilalti mancand numai suprem de intimitate. Trupul de lumina al Domnului, deci nevazut creat trupul omenesc legat painea.Calvin a vazut in paine si vin numai o putere a Trupului si de ochii nostri de acum, de aceea, dar pastrand toata legatura Lui cu de paine. Dar nu trebuie Sangelui Domnului, nu Trupul si Sangele Domnului, iar painea, uneste fundamentul ontologic al painii cat se poate de strans uitat ca Hristos ni se da prin neoprotestansii vad in mancarea painii si a vinului numai un prilej cu trupul Sau, sau ratiunile lor complementare, dar lasa totusi chipul painii si al vinului in de amintire a Cinei celei de Taina. Daca luteranii, calvinii si chipul nevazut al painii la functia de mediu prin care ni se comunica, starea lui de jertfa si de neoprotstantii despart painea si vinul de Trupul si Sangele lui ca nu cumva nevazand trupul Lui luminos cu ochii nostri de acum, inviere, ca sa ne ridice si pe Hristos, catolici despart numai accidentii de prezenta Lui. De aceea, Domnul sa trebuiasca sa ne convinga ca mancăm trupul Lui, noi în aceasta stare de la luterani, credinciosii se impartasesc deTrupul si Sangele aratandu-ni-L in starea lui materiala vazuta. Astfel, noi primind noblete umana si de vesnicie Domnului odata cu mancarea painii, iar cei necredinciosi nu. La painea, primim Trupul lui Hristos cu madularele lui. E ceea ce spune luminoasa. in viata viitoare, calvini chiar cei credinciosi se impartasesc numai de puterea lui Sfantul Simion Noul Teolog: "Noi ne facem madularele lui Hristos, si in toata creatia se va vedea Hristos, iar la neoprotestanti, nici de aceasta. La catolici, accidentii Hristos se face madularele noastre. Hristos se face mana mea, Hristos in stare de jertfa painii si vinului nu fac parte din trupul lui Hristos, dar primirea lor Hristos, piciorul ticalosului de mine. Mana lui Hristos, piciorul lui daruita Tatalui si in cea de ofera prilejul impartasirii de Trupul lui Hristos de dincolo de ele. Hristos e sunt pacatosul! Misc mana mea si mana mea este Hristos inviere, sau toata creatia se La ortodocsi cei nevrednici se impartasesc de Trupul lui Hristos, intreg. Misc piciorul meu si iata ca straluceste ca El ". Cum a fost va vedea ridicata in El la chiar primind ceea ce numesc catolicii accidentii painii si vinului (I schimbat la fata trupul lui Hristos in intregime pe Tabor de catre aceasta stare caci jertfa Cor.11,27). Biserica Ortodoxa nu desparte nimic din paine si vin de dumnezeirea lui, asa este prefacuta in lumina painea intreaga de inseamna daruirea creatiei Trupul lui Hristos. invatatura ortodoxa este rezumata de Sfantul catre trupul lui Hristos, facut intreg lumina de dumnezeirea lui sau tatalui, ceea ce ii procura Ioan Damaschin astfel: "painea si vinul se prefac in Trupul si Sangele de Duhul lui cel Sfant, fara ca noi sa-l vedem cu ochii de acum. Sfanta invierea intru lumina Domnului. Iar de intrebi de modul cum se face aceasta, multumeste- impartasanie ne ridica fara sa vedem noi acum, si fara sa simtim, vesnica. Caci jertfa ca te sa auzi ca prin Duhul Sfant, asa tot cum prin Duhul Sfant si-a dar crezand in aceasta, in planul existentei induhovnicite. Trupul lui daruire totala Tatalui este format Domnul Sie-si si in sine trup din Sfanta Nascatoare de isi extinde prezenta lui induhovnicita in painea si vinul euharistic, deschidere pentru viata fara Dumnezeu. Mai mult nu stim. Stim numai ca Cuvantul lui Dumnezeu devenite lumini prelungite ale luminii Lui, mediu in care se arata sfarsit si fara lipsuri care este adevarat si efectiv si atotputernic; cat despre mod, el este trupul sau de lumina, fara ca noi sa vedem aceasta acum. Aceasta izvoraste din Tatal. nepatruns. Mai putem spune ca, precum in natura fizica painea se este o anticipare a prezentei luminoase a Trupului lui Hristos in tot

transforma prin mancare, iar vinul si apa, prin bautura, in trupul si izvorator de lumina. Taranul sangele celui ce mananca si bea si nu-i devine un al doilea trup pe roman vede in bobul de langa cel ce-l avea inainte, tot astfel, painea punerii inainte si vinul si grau, din care se face painea apa se prefac, prin chemarea si coborarea Duhului Sfant, in chip mai care ne hraneste, ca are in presus de fire; in Trupul si Sangele lui Hristos si nu mai sunt doua sine pe Hristos. Faptul trupuri, ci unul si acelaș". Nu trebuie sa se uite Cuvantul ipostatic, acesta isi primeste care a dat fiinta prin puterea lui, la inceput trupului omenesc cu implinirea deplina in temelia in ratiunea divina, iar la nasterea din Fecioara, trupului Euharistie. Intr-un fel, trupul trupul omenesc in general si trupul Sau, in e painea si painea e trup, in e painea si painea e trup, Hristos duce chiar prin creatie. mai ales e Hristos, piciorul ticalosului de mine. Mana lui Hristos, piciorul lui daruita Tatalui si in cea de Hristos e sunt pacatosul! Misc mana mea si mana mea este Hristos inviere, sau toata creatia se La ortodocsi cei nevrednici se impartasesc de Trupul lui Hristos, intreg. Misc piciorul meu si iata ca straluceste ca El ". Cum a fost va vedea ridicata in El la chiar primind ceea ce numesc catolicii accidentii painii si vinului (I schimbat la fata trupul lui Hristos in intregime pe Tabor de catre aceasta stare caci jertfa Cor.11,27). Biserica Ortodoxa nu desparte nimic din paine si vin de dumnezeirea lui, asa este prefacuta in lumina painea intreaga de inseamna daruirea creatiei Trupul lui Hristos. invatatura ortodoxa este rezumata de Sfantul catre trupul lui Hristos, facut intreg lumina de dumnezeirea lui sau tatalui, ceea ce ii procura Ioan Damaschin astfel: "painea si vinul se prefac in Trupul si Sangele de Duhul lui cel Sfant, fara ca noi sa-l vedem cu ochii de acum. Sfanta invierea intru lumina Domnului. Iar de intrebi de modul cum se face aceasta, multumeste- impartasanie ne ridica fara sa vedem noi acum, si fara sa simtim, vesnica. Caci jertfa ca te sa auzi ca prin Duhul Sfant, asa tot cum prin Duhul Sfant si-a dar crezand in aceasta, in planul existentei induhovnicite. Trupul lui daruire totala Tatalui este format Domnul Sie-si si in sine trup din Sfanta Nascatoare de isi extinde prezenta lui induhovnicita in painea si vinul euharistic, deschidere pentru viata fara Dumnezeu. Mai mult nu stim. Stim numai ca Cuvantul lui Dumnezeu devenite lumini prelungite ale luminii Lui, mediu in care se arata sfarsit si fara lipsuri care este adevarat si efectiv si atotputernic; cat despre mod, el este trupul sau de lumina, fara ca noi sa vedem aceasta acum. Aceasta izvoraste din Tatal. nepatruns. Mai putem spune ca, precum in natura fizica painea se este o anticipare a prezentei luminoase a Trupului lui Hristos in tot

cosmosul, in viata viitoare, cand nici o opacitate nu va mai acoperii prezenta Lui luminoasa, cand nu va mai fi nici un intuneric, nimic din ceea ce e propriu serii. Atunci ne vom impartasi mai vizibil de Hristos prin toate. De aceea ne rugam dupa sfanta impartasanie: "Da noua sa ne impartasim mai cu adevarat (mai adeverit), in ziua cea neinserata a imparatiei Tale". Daca ne vom vedea noi insine mai clar prezenti unul in altul, cu atat ne vom vedea prezenti toti in Hristos si pe Hristos prezent in noi, ca centru transformant al lumii, in ziua cea neinserata a imparatiei Tale". Daca ne vom vedea noi insine mai clar prezenti unul in altul, cu atat ne vom vedea prezenti toti in Hristos si pe Hristos prezent in noi, ca centru transformant al lumii, in ziua cea neinserata a imparatiei Tale".

Creștini înțemnițați în Arabia Saudită sub presiune pentru a se converti la islam

Un grup de creștini care provin din Etiopia au declarat că au fost înțemnițați pe nedrept în [Arabia Saudită](#) și primesc mereu amenințări pentru a se converti la Islamism, a informat o organizație internațională pentru portalul creștin [www.christianpost.com](#).

Conform agenției internațională *International Christian Concern* (ICC), un grup de supraveghere cu sediul în Washington D.C., a raportat un nou val de persecuție în Arabia Saudită. 35 de creștini etiopieni, bărbați și femei au fost arestați cu violență în 15 decembrie, în timpul unei rugăciuni într-o casă din Jeddah, un oraș de pe coasta de vest a țării. Grupul se confruntă însă cu amenințări zilnice și cu presiuni pentru a se converti la religia lui Mohamed. Organizația *Human Rights Watch* a confirmat raportul, în care se arată că bărbații au fost loviți, iar femeile dezbrăcate și umilate în public.

„Învățătorul islamic trimis în închisoare a defăimat creștinismul, a denigrat [Biblia](#) și a spus că islamul este singura religie adevărată” a declarat o prizonieră pentru ICC. Creștinii au refuzat să se convertească. Prizonierii au spus că gardienii incită pe prizonierii musulmani să îi agreseze sau atace pe creștini, a adăugat reprezentantul ICC. Săptămâna trecută, *Human Rights Watch* a raportat că acești creștini vor fi deportați în Etiopia.

„În timp ce Regele Abdullah a inițiat un *Centru de dialog internațional inter-religios*, poliția sa încalcă sistematic drepturile credincioșilor de alte credințe” a spus Christoph Wilcke, cercetător pentru Orientul Mijlociu pentru *Human Rights Watch*. Arabia Saudită are în mod oficial 100% musulmani, însă neoficial 3,5 % din populație sunt creștini, iar 0,6% sunt hinduși.

ATENȚIE LA SECTE!

SPUNE NU IN FAȚA MANIPULĂRII SECTANTE

mustrare, depărtează-te (Tit 3:10). Urmând cu credință calea pe care au pășit înaintașii noștri întru dreapta slăvire a Preasfintei Treimi, singura modalitate în care noi putem să răspundem atacurilor celor din afara Bisericii nu poate fi decât aceea de a întrerupe dialogul cu ei, până când Domnul va rândui crearea unor condiții propice discuțiilor purtate după Sfintele Canoane ale de Dumnezeu purtătorilor noștri Părinți, în scopul revenirii eterodocșilor la Ortodoxia credinței, prin luminarea

Decizie fermă de a nu mai răspunde provocărilor sectare.

Păstrând duhul învătăturii și al credinței creștine, Biserica noastră niciodată nu a răspuns și nu va răspunde cu viclenie, batjocură și violență la provocările prozelitismului ereticilor și schismaticilor, ceea ce s-a dorit și se dorește, probabil, de către aceștia, pe de o parte pentru a ne face să pierdem Harul Duhului Sfânt, pe de altă parte pentru a-și justifica atitudinea eretică și agresiv prozelitistă. Singura noastră armă a fost întotdeauna rugăciunea cu smerenie și mărturisirea cu curaj a adevărului, întrerupând la momentul potrivit orice dialog întru cele ale credinței, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: De omul eretic, după întâia și a doua

Sfântului Duh. Numai astfel vor putea înțelege aceia care se consideră a fi mădulare ale Bisericii lui Hristos că viclenia, violența și duhul de stăpânire nu sunt nicidecum atitudini creștine.Ținem să precizăm că prin săracele noastre cuvinte adresate Sfințișilor Ierarhi ai Bisericii înțelegem să ne facem datoria față de Biserica Ortodoxă, „mama spirituală a poporului român”, cum o numea Eminescu. Nu am fost mișcați în demersul nostru de nici o influență cu conotații politice sau de altă natură. Credem cu tărie că trebuie să păstrăm cu sfințenie Predania drepte credințe transmise prin veacuri cu preț de sânge mucenicesc, pentru a o oferi cu dragoste, ca cel mai frumos dar, copiilor noștri, dar și fraților despărțiți de Maica Ortodoxie atunci când, la vreme de Sus rânduită, se vor întoarce acasă.Prin aceste cuvinte dorim să luminăm pe toți călăii sectare de a se abține de la atacurile lor seculare și a căuta alte direcții de activitate. Nu situl nostru, nu Țara noastră, nu Biserica noastră. Priviți crăpătura și căutați așa care poate coase crăpătura pe care ați provocat-o dea lungul secolelor, începând de la Arie și până în zilele noastre!

legăturii sufletești vii și reale cu cei adormiți, iar pe de altă parte, încă un semn al învierii, asemănător celui din Sfânta Liturghie când preoții leagănă sfântul aer deasupra Darurilor la citirea Crezului până la momentul când se zic cuvintele "Și a înviat a treia zi, după Scripturi", închipuind cutremurul care a avut loc cu ocazia morții și învierii lui Iisus Hristos (Matei 27, 51).

legăturii sufletești vii și reale cu cei adormiți, iar pe de altă parte, încă un semn al învierii, asemănător celui din Sfânta Liturghie când preoții leagănă sfântul aer deasupra Darurilor la citirea Crezului până la momentul când se zic cuvintele "Și a înviat a treia zi, după Scripturi", închipuind cutremurul care a avut loc cu ocazia morții și învierii lui Iisus Hristos (Matei 27, 51).

Și a înviat a treia zi, după Scripturi", închipuind cutremurul care a avut loc cu ocazia morții și învierii lui Iisus Hristos (Matei 27, 51).

Ce semnifică coliva

Coliva a fost introdusă în practica Bisericii după minunea Sfântului Teodor Tiron, săvârșită la 50 de ani după moartea sfântului, în vremea împăratului Iulian Apostatul (361-363), care dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin guvernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sf. Teodor, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie al Constantinopolului (360-370), i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimeni nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere (coliva). Nu mult după aceasta, sărbătoarea a Sf. Mare Mucenic Teodor în prima săptămână a Postului Mare a fost rânduită în calendar, pe vremea Patriarhul Nectarie al Constantinopolului (381-397). La început deci coliva a servit ca hrană, iar mai apoi la pomenirea morților, după modele și tradiții

care existau deja în lumea păgână a timpului. Coliva, făcută din grâu fiert, îndulcită cu miere sau cu zahăr, închipuie însuși trupul mortului, deoarece hrana principală a trupului omenesc este grâul (din care se face pâinea). Ea este totodată o expresie materială a credinței noastre în nemurire și inviere, fiind făcută din boabe de grâu, pe care Domnul însuși le-a înfățișat ca simboluri ale învierii trupurilor: după cum bobul de grâu, ca să încolțească și să aducă roadă, trebuie să fie îngropat mai întâi în pământ și să putrezească, tot așa și trupul omenesc mai întâi se îngroapă și putrezește, pentru ca să învieze apoi întru nestricăciune (vezi Ioan 12, 24 și I Corinteni 15, 36). Dulciurile și ingredientele care intră în compoziția colivei reprezintă virtuțile sfinților sau ale răposaților pomeniți ori dulceața vieții celei veșnice pe care nădăjduim că a dobândito mortul. Legănarea colivei cu mâinile este, pe de-o parte, expresia

legăturii sufletești vii și reale cu cei adormiți, iar pe de altă parte, încă un semn al învierii, asemănător celui din Sfânta Liturghie când preoții leagănă sfântul aer deasupra Darurilor la citirea Crezului până la momentul când se zic cuvintele "Și a înviat a treia zi, după Scripturi", închipuind cutremurul care a avut loc cu ocazia morții și învierii lui Iisus Hristos (Matei 27, 51).

De ce bisericile ortodoxe au iconostas?

Să fie oare mărturie ale unirii între dumnezeiesc și omenesc. Fiecare chip al iconostasului este presimțirea eternității care străbate prin voalurile cărnii. Peretele dintre altar și naos a apărut tocmai din trăirea realității că prin Euharistie locașul liturgic e transformat într-un spațiu de întâlnire între ceresc și pământesc; iconostasul este așadar prezentarea întrupată a Bisericii ca unitate a lumii văzute și nevăzute. Prin fiecare Liturghie biserica devine centru liturgic al creației, corabie eshatologică ce are ca reper și destinație Împărăția lui Dumnezeu. Despărțirea altarului de naos prin Altar de privirile iconostas ne reamintește că viața noastră actuală este o permanență tensiune între prezentul lumii în care trăim și viața veșnică.Peretele iconostasului este și expresia faptului că deși simțim iubirea lui Hristos, știm că Taina care ne susține e

necuprinsă de cugetul omenesc. Ușile împărătești, prin deschiderea lor, sugerează că Hristos Cel înălțat mai presus de ceruri ni se comunică nouă, celor viețuind încă pe pământ. Mai mult decât atât, ușile împărătești trimit la Hristos - Ușa (Ioan X, 9) care ne deschide calea către Altarul veșnic al Împărăției. De fapt, Hristos e Ușa și Calea și Împărăția.Dacă privim aceste realități cu ochi duhovnicești vom înțelege că iconostasul nu e atât un perete despărțitor, cât mai degrabă unul transparent; este simbol al Împărăției lui Dumnezeu care este deja și care vine; invitație la o împreună-călătorie a celor de pe pământ spre cer; expresie a unirii celor văzute cu cele nevăzute. Iconostasul descoperă tainic Viața pe care o pregustăm de pe-acum în Euharistie, Viață din care ne vom împărtăși mai cu adevărat în Ziua cea neînserată a Împărăției.

celor aflați în naos? Oricât ar părea de surprinzător astăzi, iconostasul a apărut dintr-o pricină cu totul contrară : nu pentru a separa ci pentru a apropia și uni.De altfel icoanele sunt întotdeauna